

Излѣзохме отъ двора и се ужитихми къмъ Хакарджа, гдѣто пона ми каза, като ме попита изъ пѣтьтъ: видѣлъ ли си какво нѣщо е войска? Отговорихъ му, че азъ до сега не съмъ видѣлъ какво е тя, какъ е наредена и управлявана. — Кога е тѣй повтори ми, хайдѣ да те заведе при лагера на Българчетата, азъ тамъ имамъ единъ мой приятель, да се запознайме и да видишь войската, която е все отъ Българи. Првстигнахме, отидохме при войската, която бѣше распоредена отъ источната страна на града подъ Хакарджа махлези, расположена въ лагерь на почивка; попитахме тукъ тамъ, за неговия приятель и го намѣрихме най-послѣ. На човѣка името бѣше Иванчо отъ Хаджиоглу-Назарджикъ, който бѣше разхвъртанъ по бѣли прани дрѣхы, щото като на видя, стана на крака, примолн ни да сѣднемъ тамъ на скромната му сиромашка постелчица, и ний склопихме та сѣднахме. Зехме да го распитваме за туй онуй, човѣка ни отговори, че ний сме солдати, изложени сме на строгъ редъ и законъ, каквото се поиска отъ насъ на часа трѣбва да ставаме да го правимъ; защото туй не е като друго нѣщо, кога си господарь на себѣ, когато съ нашия животъ не е тѣй. — Подиръ го попитахме, кога и кой го е накаралъ да влѣзе въ опълчението? — Отговоори ни, вий недѣйте ме глѣда, че нѣмамъ брада и мустаки, азъ съмъ старъ, годинитѣ ми се близо кжди 40-тъ, а за да ида въ опълчението, причината е, че Турцитѣ въ Хадж.-Назарджикъ станахж, та ме набѣдихж за убийството на нѣкой си Турчинъ, което не съмъ сънувалъ, запрѣхж ме, та сѣдѣхъ 6 години въ затвора, гдѣто го пробиваме съ нѣколко още другари и едвамъ можахъ да избѣгна въ Влашко; щото отъ кахъръ за жената и дѣцата ми разболѣхъ са, та ми капна всичката коса на главата, брадата и мустакитѣ, за туй съмъ сега кюсе. Тамъ, като ходихъ тукъ тамъ да се лутамъ безъ работа, видѣхъ, че нѣма управа влѣзохъ въ опълчението. Сѣгнѣ го помолихме да ни даде пушката си да я видимъ каква е и какъ се хвърга. Той ни я донесе, расправи ни, че се вика иглеина пушка шаспо, защото отзадъ бие съ игла въ патронитѣ си (фишецѣтъ коршумитѣ),